

at udelukke Folk fra at komme i Betragtning ved Tildeling af Jord, selv om det ikke udtrykkelig kan fastslaaes, at de har været ved Landbrugsarbejde i 4 Aar efter deres fyldte 18de Aar. Hvis man vedtager en saadan Bestemmelse, vil man i mange Tilfælde komme til at lukke Adgangen til Jord for Folk, som i Virkeligheden kan være vel skikkede og ogsaa berettigede til at komme i Betragtning, lige saa skikkede og lige saa berettigede som andre, der kan præstere Bevis for, at de har været ved Landbrugsarbejde i de 4 Aar efter deres fyldte 18de Aar. Jeg har set mange Eksempler paa, at Folk, der har været ved Landbruget indtil deres 20de Aar, indtil de gaar ind i Militærtjenesten, og som derefter gaar over til industrielt Arbejde i Byerne, har været udmærket egnede til at drive et Landbrug efter at de har været i Byerne i nogle Aar, saa de er blevet en 30—40 Aar. Jeg har set mange Eksempler paa, at saadanne Folk, der har sparet sig en lille Kapital sammen, og som i deres opsparede Kapital har haft netop det Beløb, der skulde til for at komme i Vej ude paa Landet, er kommet i Vej paa en saadan Maade, at det har været til Gavn for dem selv og for deres Børn, og de har i mange Tilfælde vist sig at være fuldt saa vel skikkede til at modstaa Vanskelighederne som andre, der ikke har været i Byerne. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade gaa med til det Ændringsforslag, som det ærede Mindretal har opstillet, og jeg maa bestemt fraraade Tinget at stemme for det.

Det ærede Medlem var meget glad ved den Bestemmelse, der nu foreslaas til § 6, hvorved næstsidste Stykke i Paragraffen ændres. Det er jeg, som sagt, ikke; det har jeg givet Udtryk for. Det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) sagde, at vel var han ligesom jeg gaaet med, men han kunde ikke nøjes med at sige, at han havde ringe Lyst til at stemme for det, han havde Ulyst til det, og forstod jeg ham ret, vilde han gøre Forsøg paa at faa Sagen prøvet endnu en Gang. Jeg skal ikke have noget imod, at Sagen bliver prøvet igen mellem anden og tredje Behandling, hvis der er Stemning derfor, men jeg mener, at saa maa vi gaa tilbage til den nuværende Affattelse af § 6, næstsidste Stykke. Jeg tror ikke, det vil føre til noget at give sig til at diskutere om at faa andre Bestemmelser indført end dem, der allerede en Gang er vedtagne her i Tinget og er prøvede i det andet høje

Ting og vedtagne dør. Kan man enes om at lade de Bestemmelser staa, skal jeg selvfølgelig ikke have noget derimod at indvende.

Det ærede Medlem spurgte den højtærede Landbrugsminister, om man kunde forstaa Ændringsforslaget saaledes, at der nu aldrig kunde blive Tale om, at de paagældende Laantagere kunde komme til at forrente en større Sum end 6 000 Kr. Formelt har det ærede Medlem Ret, men hvis der skal være nogen Mening i den nye Bestemmelse, der indføres, hvorved Ordet „Rentefod“ indsættes i Stedet for „Renteberegning“, maa det jo være muligt for de to Tings Finansudvalg at fastsætte en anden Rente, altsaa ogsaa en højere Rente, og ved en saadan Forhøjelse af Renten kan der blive Tale om, at vedkommende faktisk kommer til at forrente en højere Sum end den, der nu er fastsat, de 6 000 Kr. Men jeg vil alligevel anse Bestemmelsen for lidet fyldestgørende i Sammenligning med den Bestemmelse, som nu findes i næstsidste Stykke.

Endelig gjorde det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich) den Bemærkning, at Ændringsforslagene var Udtryk for en mangelfuld Behandling af Lovforslaget i det andet høje Ting. Det skal jeg ikke udtale mig om. I hvert Fald har det andet høje Ting haft god Tid til at summe sig paa Lovforslaget, og jeg synes nu ikke i og for sig, der er Grund til at gøre saa stor Ophævelse over dette, at vi har stillet nogle faa Ændringsforslag. Det er da ikke ukendt, at det ene Ting stiller Ændringsforslag til de Lovforslag, der kommer fra det andet Ting, og det eneste af Udvalget her stillede Ændringsforslag, om hvilket det kan siges, at dets Indhold burde have været taget i Betragtning under Behandlingen i det andet høje Ting, er det sidste under Nr. 5, hvorefter Landbrugsministeren bemyndiges til at træffe de fornødne Foranstaltninger til at faa Loven ført ud i Livet. Det er nu min Mening, at naar Rigsdagen giver en Lov, følger det af sig selv, at den paagældende Minister har Ret til at træffe de Foranstaltninger og afholde de Udgifter, som er nødvendige for at faa Loven ført ud i Livet, saa jeg er nærmest af den Opfattelse, at Ændringsforslaget kunde have været undgaaet; det er ikke en absolut Nødvendighed, men for at der ikke skal rejses nogen formel Indvending mod Lovforslaget, er Ændringsforslaget stillet.

Med disse Bemærkninger kan jeg